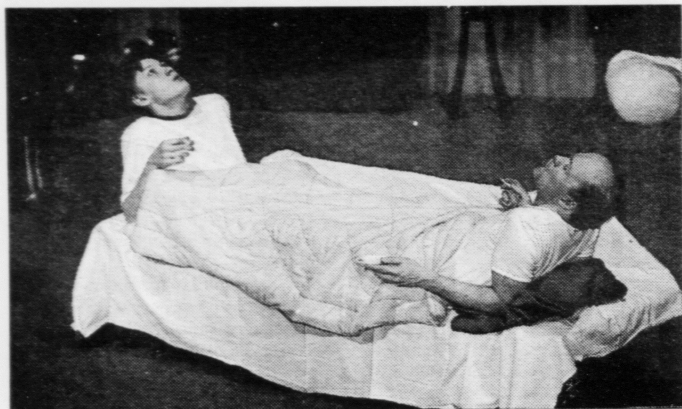

Brim og brúðleyp hjá Havnar Sjonleikarfelag:

Vanlagnan sum versionur

Tað ræður um at snúgva sær, tá ið vermamman, sum hongur uppi í brúðrini, krøkir seg ov fasta í brúðarslørið. Og tað er júst tað Albert Tufnell ger, — og rætt ger hann, tí tá kemur vend í

Turið Kjølbro

Klassiska britan av eini vermammu og teir tvídráttir hon spinnur burtur øllum og ongum er kjarnin í sjonleikinum Brim og brúðleyp, sum Havnar Sjonleikarfelag frumsýndi mikukvøðið. Henda britan og hetta illkvendið, sum oyðileggur alt fyrri øll, sum skuggar yvir alt, og sum tvíheldur um sín avgerðarrætt í øllum.

Tann ónda vermamman er ein myta. Og uttan mun til um nakað er um tær ráðagerðir, hon setir út í kortið, kann nóg stuttligt spyrjast burtur úr, serliga í krønikum og sjonleikum.

Sum í søgum um ta óndu vermamman, er myndin av vermammuni eisini í hesum sjonleikinum yvirdrivin, men tað er jú sjálvt poengid. Hon — frú Hornett — humsar við øllum og eingin torir at siga henni imóti. Og tað er júst tí hon er sum hon er. Øll lata standa til, eingin er so frægur at tora at muta imóti og tí sleppur hon at halda fram sum hon ger. Maðurin sleppur ikki at gera nakað av sjálvur, hon sigur honum, hvar skápið skal standa og tá ið hann onkun-tíð ger ein vørr, er hon skjót at seta hann uppá pláss aftur. Viðferðin hjá frú Hornett av húsfolkunum, ikki minst av harra Hornett er tað, sum fær Albert Tufnell, versionin, ið er ávegis inn í familjuna, at stinga í sekkin. Hann óttast fyrri, at honum vantar somu lagnu — vanlagnu — sum Henry Hornett. Uppvaksin á barneheimi trár hann eftir einum rættiligum heimi, men tá ið hann finnur út av, at vermamman — og restin av familjuni — hongur uppi í brúðarslørinum, heldur hann seg at hava gingið

út av gravbakkanum beint í helvitið. Á slipaðum dekki dugir hann at fóta sær, men á bonaðum gólvi ber verri til. Og tað er eingin, ið sigur hann ringan fyrri ikki at tora at stiga inn í familjuna Hornett. Uttan sjálvandi frú Hornett, sum harmast meiri um skommina og slaturin, ið fer at spyrjast burtur úr hesum, enn um hjartað hjá Shirley, ið bløðir.

Shirley er kortini ikki við sviðsúð. Hon hevur ein sálarfrænda, nevniliga fastrina Edie Hornett, ið býr hjá teimum. Edie, ið eisini hevur upplivað at verðið svikin við altarið og sum lifir av hjartasorg enn hóast nóg ár eru liðin, uggar Shirley og dugir at seta seg í hennara støðu — um enn kanska ov melodramatiskt.

Shirley og Albert fáa ikki stórt rásarúm at rekja fløkjunu upp. Tá ið vermamman hevur slept takið, er presturin til reiðar við góðum ráðum og við hansara hjálp ornar alt seg til tað besta. Vermamman skilir, — eina løtu í hvussu so er —, at hon hevur borið seg skeivt at, lovar bót og bata, og býðir Alberti vælkommum í familjuna. Tað sum kanska undrar áskoðaran mest er, at verfaðirin ber í bótuflika við konuna. Kanska er tað lyndið í tuffluhetjum, men ístaðin fyrri at at vísa henni kærleika, leggur hann alla sína umsorgan á rottuhundarnar í kjallaranum.

Avrik
Níggju leikarar eru við, royndir og minni royndir. Teir verða spældir av Biritu Krossteig, Jógvani Salomon Joensen, Kjartani Hansen, Gunhild V. Michelsen, Jóhanna Maria Djurhuus, Maluni Thomsen, Jóni Thorsteins-

son, Doru Samuelsen og Hilmari Joensen.

Sjonleikurin Brim og brúðleyp er søguligur í tann mun, at tað er fyrsti leikurin sum Jákup Olsen, ið hevur traðkað nógvar skógar niður í Sjonleikarhúsinum, hevur leikstjórnað, — og hansara fyrsti leiklutur á palli var júst í hesum leikinum, sum fyrstu ferð varð spældur í 1963, tá ið Jákup bara var fimtan ára gamal.

Jákup Olsen og Karin Djurhuus hava gjørt leik-tjöldini, Elsa Jacobsen og Rúna Mortensen eru pallstjórar, Beinta Jacobsen og Eva Brekkstein eru teskarar, Jóhanna Maria Djurhuus hevur gjørt búarnar, Lív Dam hevur seymað. Marjun Olsen og Sissal Frisdal gera hár og sminka, og Niels Nielsen og Tróndur Vatnhamar hava ábyrgdina av ljósunum.

Birita og Jógvani Salomon hava høvuðsleiklutarnar og tey koma væl frá uppgávu-ni. Leikluturin hjá Biritu er ógvuliga krevjandi bæði verbalt og fysiskt, samrøð-

urnar eru skjótar og títtar, samstundis sum hon stimar gjøgnum stovuna alla tíðina. Ein neyv konsentra-sjon, sum hon kemur sera væl frá. Avrikið hjá Jóhannu Djurhuus sum dullan Daphne Pink er gott og natúrligt. Hon spælir upp til sjómannin Carnoustie Bligh, ið Albert Tufnell kemur sleipandi við. Jón Thorsteinsson í leiklutinum sum Carnoustie er heilt framúr, kanska tann besti og tann sum ber leikinum. Málið, hábrøgdini og framferðin eru ógvuliga sannførandi og honum nýtist ikki at gera og siga so nóg, kropsmálið sigur alt.

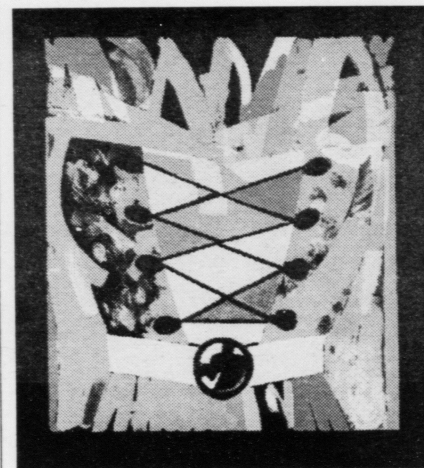
Brim og brúðleyp hoyrir til eina sjangru, sum við tíðini er vorðin ikki sørt slitin. Tú veitst, hvat verður, tí frá-brigðini eru so fá. Ørgrynnu av filmum, leikum og søgum byggja á hetta evnið, og tí kann spurnartekin setast við, um „tað blívur við at vera stuttligt“. Men har til skal sigast, at leikurin er ógvuliga stuttligt og sum áskoðari situr tú alla tíðina og fleinnir. Eitt hjartasuff er kortini, og tað er, at leikurin er í so langur. Trígir timar. Havi kortini einki uppskot til, hvat kundur verðið stýtt ella um leikurin kann vera eitt hvørt fyrri uttan.

Leikurin er týddur úr enskum av Georg L. Samuelsen, sála, og sum tað stendur í skránni er leikurin hin sami, hóast nakað er broytt. Mær týkir, at málið í stóðum er eitt sindur tungt, serliga hvørstøllini, sum vóru nakað nógv brúkt, til dømis blómutyssi Shirleys og onnur líknandi dømi. Hetta eyðkennir ikki vanligt talumál og so als ikki málið, sum verður tosað í eini vanligari arbeidarafamilju — sum teirri hjá Hornetthúskinum.

Frálíkt!

Sangleikurin Barbara kann ikki - og skal heldur ikki samanlíknast við film-in, men er ein frálíkur leikur, sum leik-ararnir koma stak væl frá

Sveinur Tróndarson

burt kortini.

So er Barbara komin aftur til landið.

Hesaferð sum sangleik-ur í útgávu hjá Jens Henneberg og Jens Olsen og sigast má, at talan er um eitt sera spennandi projekt.

Tað er Hjørring Seminarium, sum í samband við at skúlin hevur 40 ár á baki, sum hevur fingið sangleikin upp at standa. Skúlin heitti á teir báðar, Henneberg og Olsen, um at gera eitt hvørt, og Jens Henneberg sigur í skránni, tað sama sum Malmros segði, at hann altíð hevur verið bergtíkin av hesi kvinnu - teirri fýr-øysku Marie Grubbe.

Friar teymar

Høvundarnir hava tikið sær rættliga friar teymar tá teir hava gjørt sang-leikin og tí kann úrslitið ikki samanlíknast við film-in um somu kvinnu.

Eitt nú er Gabriell gjørdur munandi býttari í sangleikinum enn í film-inum, men Lars Rønn Jørgensen kemur sera væl frá sínum leikluti sum Gabriell.

Eitt annað er, at prestarnir verða framsettir á eitt sindur øðrvísi hátt enn føroyingar hugsa sær teir, men tað gevur bara leikin eitt sindur meira lit.

Endin á sangleikinum er í øllum førum nakað fyrri seg. Men verður endin á bókini lís enn eina-ferð, so er úrslitið av sangleikinum ein møgu-leiki, sum ikki er so langt

Nýggjari tónleikur

Sangirnir í hesum leikin-um eru gjørdir til nýggjari rytmir.

Ikki so at skilja at talan er um hipp hopp, men heldur um góðan tónleik, har tað ber til at syngja við.

Orkestrið er stórt - heili 16 mans og har eru bæði strúkarar, horn, guitarar og trummur og hóast onkur tónleikari steyg við síðuna av viðhvørt, so var heildarmyndin sera góð.

Leikararnir góðir

Allir leikararnir koma sera væl frá framfórluni. Ikki færri enn 36 persónar eru við, so sigast má, at skúlin er væl staddur tá tað kemur til sangarar.

Sangurin ljóðaði sera væl. Í byrjanini kom tað stóra kórið inn á pallin og tað sangurin dundi í høllini á Læraraskúlanum.

Báðir høvuðsleikararnir, Tina Pedersen, sum Barbara, og Robin H. Buch, sum Harra Pál, komu sera væl frá sínum leiklutum. Serliga syngur Robin Buch bæði væl og reint.

Men eisini Lars R. Jørgensen kom væl frá sínum leikluti. Hann hevði eina torføra sang-uppgávu, men tað megnaði hann avbera væl.

Hóast leikurin er nokk-so drúgvur so gekk tíðin skjótt. Tveir og ein hálvur tími - við stæði og einum øðrvísi enda enn væntað ganga skjótt.

Men spælið var frálíkt!